

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **T. K.**, zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 12. 2018, č. j. 31 A 55/2017 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce podává kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 21. 2. 2017, č. j. JMK 28512/2017, sp. zn. S-JMK 153651/2016/ODOS/Ša. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 30. 8. 2016, č. j. MMB/0333699/2016, sp. zn. ODSČ/MMB/0225436/2016, kterým správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce proti záznamům bodů v jeho evidenční kartě řidiče a tyto záznamy potvrdil.

[2] Dne 30. 5. 2016 bylo žalobci doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkazu dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobce dne 3. 6. 2016 podal u správního orgánu I. stupně námitky proti provedenému záznamu bodů. Dne 21. 6. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně doručen přípis žalobce, v němž žádal o doplnění spisového materiálu o pokutové bloky, které tvořily podklad pro předmětné záznamy bodů. Správní orgán I. stupně si vyžádal kopie pokutových bloků a na jejich základě provedl opravu data nejstaršího záznamu (z roku 2006), která však neměla vliv na dosažení (resp. v případě žalobce překročení) hranice 12 bodů. Dne 17. 8. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost o přerušení řízení, v níž žalobce tvrdil, že podklady pro rozhodnutí nejsou kompletní, žádal o přezkoumání způsobilosti pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů a předložil podnět k přezkumnému řízení, adresovaný Policii České republiky. Této žádosti správní orgán I. stupně nevyhověl a vydal výše uvedené rozhodnutí ze dne 30. 8. 2016, č. j. MMB/0333699/2016, sp. zn. ODSČ/MMB/0225436/2016, kterým žalobcovy námitky zamítl a potvrdil provedené záznamy bodů. Žalobce neuspěl ani s odvoláním u žalovaného, který ho zamítl již rovněž uvedeným rozhodnutím ze dne 21. 2. 2017, č. j. JMK 28512/2017, sp. zn. S-JMK 153651/2016/ODOS/Ša.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 17. 12. 2018, č. j. 31 A 55/2017 – 73, zamítl. Krajský soud nejprve zrekapituloval skutková zjištění a krátce shrnul obsah rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k odvolacím námitkám přezkoumatelné a žalovaný námitky řádně vypořádal. Následně odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, především na rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015 – 41, a ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 As 277/2015 – 41 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zmiňovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz). S ohledem na ni se pak zabýval námitkami proti jednotlivým pokutovým blokům, neboť za hlavní spornou otázku v projednávané věci považoval především způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. U jednotlivých pokutových bloků krajský soud dospěl k závěru, že jsou způsobilými podklady pro záznam bodů v registru řidičů. Na závěr pak uvedl, že veškeré žalobcem uplatněné námitky jsou zcela obecné, byť směřují proti jednotlivým pokutovým blokům, neboť naprosto nereflektují jejich obsah, který sám o sobě uvedené námitky vyvrací. Označení dotčeného právního předpisu na pokutových blocích pouze jeho sbírkovým číslem považoval krajský soud za zcela dostačující.

[4] Krajský soud odmítl rovněž tvrzení žalobce, že se správní orgány nezabývaly jednotlivými důkazními prostředky, neboť si právě opatřily veškeré pokutové bloky a zkoumaly jejich způsobilost být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Jestliže tyto bloky jsou dostatečným podkladem pro zápis bodů v bodovém hodnocení řidiče, nelze dle krajského soudu hodnotit postup žalovaného v daném řízení jako nezákonný. Naopak, krajský soud považoval veškeré žalobcem uplatněné námitky obsahem správního spisu za vyvrácené a zcela nedůvodné. Proto krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, podle níž měly správní orgány zohlednit rozhodování jiných správních orgánů, na které poukazoval (Krajský úřad Moravskoslezského kraje či Městský úřad Písek). Správní orgán I. stupně i žalovaný dle krajského soudu posuzovali způsobilost jednotlivých pokutových bloků, postupovali tedy shodně jako žalobcem uváděné správní orgány, nebylo proto možné ani hovořit o tom, že by bylo porušeno legitimní očekávání žalobce.

pokračování

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností a navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[6] Úvodem kasační stížnosti stěžovatel pouze rekapituloval některé závěry krajského soudu obsažené v napadeném rozsudku, aniž by se vůči nim jakkoli vymezil; dále uvedl, že „v žalobě ze dne 9. 3. 2017 namítal a stále namítá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech“, následně však pouze doslovně převzal některé pasáže žaloby brojící proti rozhodnutí žalovaného, aniž by předkládal jakékoli nové argumenty či polemizoval s napadeným rozsudkem krajského soudu. Po zopakování žalobních námitek pak stěžovatel uvedl, že v nesprávném právním posouzení věci spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Nad rámec žaloby stěžovatel pouze doplnil, že zásada legitimního očekávání i zásada rovnosti účastníků před přestupkovým orgánem zakazují, aby ve skutkově shodných nebo podobných případech správní orgány rozhodovaly rozdílně. Výjimky z této zásady jsou dle stěžovatele připuštěny, ovšem změny v rozhodovací praxi správních orgánů by měly být řádně odůvodněny, v čemž žalovaný pochybil, neboť jím předložená rozhodnutí zcela ignoroval. Navíc dle stěžovatele by zásada legitimního očekávání měla zaručit rovnost při posuzování nejen zcela shodných případů, ale i případů podobných. Správní orgán je správní praxí vázán, a pokud má opačný názor, je třeba ho řádně odůvodnit, což žalovaný v nyní posuzované věci neučinil, a to ani v nejobecnější rovině. Za nemyslitelné stěžovatel pokládal rovněž to, aby krajský soud rozhodující o žalobě zcela převzal chybný názor žalovaného; v tom stěžovatel spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a svého rozhodnutí, na své vyjádření k žalobě a na rozsudek krajského soudu ve věci.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že se obdobnými námitkami, které vznáší jménem stěžovatele jeho zástupce v nyní posuzované věci, již zabýval v řadě dalších případů (nyní

rozhodující senát naposledy v rozsudku ze dne 19. 6. 2020, č. j. 5 As 187/2017 – 62). Jak zdejší soud uvedl např. ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 As 123/2019 – 51, „zástupce stěžovatele podává v celé řadě obdobných případů, v nichž zastupuje jiné stěžovatele, kteří rovněž nasbírali 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, téměř na vlas stejné kasační stížnosti (nedávno např. věci vedené u NSS pod sp. zn. 1 As 366/2018, 1 As 467/2018, 3 As 49/2019; též viz desítky dalších předcházejících kauz). NSS při projednání této kasační stížnosti vycházel zejména z této početné precedenční judikatury. Přitom pokládá za zbytečné, aby podrobně poněkoličké v téměř stejných případech vysvětloval totéž; i proto co do posouzení věcných otázek odkazuje stěžovatele na poměrně košaté odůvodnění rozhodnutí v jiné velmi podobné kauze (rozsudek ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40)“.

[12] Specifickým rysem postupu zástupce stěžovatele v těchto případech je, že jménem svých klientů opakuje tutéž argumentaci již poněkoličké (v odvolání, v žalobě i v kasační stížnosti), z valné části doslova, a téměř nijak nereaguje na to, jak se s ní vypořádaly dříve rozhodující orgány. Zde je nutné poznamenat, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu obsah a kvalita návrhu předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu o takovém návrhu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Nejvyšší správní soud na tuto skutečnost již v obdobných případech poukazoval a dospěl dokonce k závěru, že z tohoto pohledu je taková kasační stížnost, jaká byla podána i v nyní posuzované věci, na samé hranici projednatelnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 202/2018 – 55).

[13] Stěžovatel uvedl, že v postupu krajského soudu, který dle něj zcela převzal chybný názor žalovaného, spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu „tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“. Stěžovatel však v kasační stížnosti neupřesnil, jaké vady mělo zjišťování skutkové podstaty správními orgány vykazovat, pouze zopakoval v žalobě uváděné údajné nedostatky jednotlivých přestupkových bloků, s nimiž se již krajský soud důkladně vypořádal. Nejvyšší správní soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že v řízení před správními orgány nebyl při zjišťování skutkového stavu věci porušen zákon, stejně tak správní orgány spolehlivě prokázaly skutkový stav, který má oporu ve spise. Správní orgán I. stupně vycházel nejen z jednotlivých oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, ale vyžádal si a přezkoumal i pokutové bloky jako podklady pro zápis bodů. Stěžovateli bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že na základě uvedených podkladů byl spolehlivě bez jakýchkoli důvodných pochybností zjištěn skutkový stav a správní orgán I. stupně jej ve svém rozhodnutí dostatečně popsal spolu se závěry, které z něj vyplývaly. Obdobně pak postupoval i žalovaný.

[14] Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, v relevantním znění, se řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen

pokračování

trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a zároveň tento přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který byl řidiči uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, řidič motorového vozidla spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení dle přílohy k zákonu o silničním provozu, zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů. Po dosažení celkového počtu 12 bodů řidič pozbývá dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo oznámení správního orgánu o dosažení 12 bodů doručeno, a zároveň je povinen ve stejné lhůtě odevzdat řidičský průkaz. Řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je upraveno v § 123f zákona o silničním provozu, přičemž podá-li řidič motorového vozidla tyto námitky po dosažení celkového počtu 12 bodů, avšak dříve, než pozbude řidičské oprávnění, běh lhůty, v níž řidič pozbývá řidičské oprávnění a v níž je povinen odevzdat řidičský průkaz, se přerušuje do pravomocného rozhodnutí o jeho námitkách.

[15] Nejvyšší správní soud odkazuje na svou bohatou judikaturu zabývající se otázkou přezkumu podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Jak uvedl např. v rozsudku ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018 – 40, dle této judikatury je obecní úřad obce s rozšířenou působností jako správní orgán I. stupně oprávněn zkoumat „*pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (srov. rozsudek ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44 a mnoho dalších)*“.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti stejně jako v žalobě namítal, že popis skutku, jeho právní kvalifikace a místo spáchání přestupku nebyly na pokutových blocích uvedeny dostatečně určité a srozumitelně. Jak již bylo konstatováno, správní orgán I. stupně si vyžádal kopie pokutových bloků (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS), řádně k nim přihlédl a žádné vady, jež by měly za následek nezpůsobilost uvedených pokutových bloků jakožto podkladů pro záznam bodů do registru řidičů, neshledal. Ke shodnému závěru následně dospěli žalovaní i krajský soud.

[17] Nejvyšší správní soud přitom ze správního spisu ověřil, že skutková zjištění správních orgánů i krajského soudu jsou správná. V případě přezkumu namítaných vad pokutových bloků dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokutové bloky jsou způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů. V tomto směru Nejvyšší správní soud znovu poukazuje na svou judikaturu, ze které vyplývá, že formálními nedostatky pokutových bloků se mohou správní orgány zabývat pouze do té míry, v jaké mohou tyto nedostatky zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam tak, že je vůbec nelze jako podklad použít, např. z důvodu jejich nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2011,

č. j. 2 As 19/2011 – 87, a ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016 - 47). Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20, zdůraznil, že „[n]e vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce“.

[18] Formálními nedostatky způsobujícími nepoužitelnost podkladů jsou základní nedostatky náležitostí pokutových bloků. Tyto náležitosti představují především osoba přestupce, popis jednání, jímž byla naplněna skutková podstata přestupku, a datum nabytí právní moci rozhodnutí (v případě pokutového bloku datum jeho vydání), neboť na jejich základě lze dle § 123b zákona o silničním provozu a zmiňované přílohy k tomuto zákonu určit, komu se má v registru vyznačit kolik bodů a od kterého dne. Stěžovatel však takové nedostatky jednotlivých pokutových bloků ve svých podáních většinou nenamítal, a pokud tak činil, jím vytýkané vady, jak ověřil rovněž krajský soud, zpravidla vůbec neodpovídaly tomu, co bylo na těchto blocích skutečně uvedeno.

[19] Popis skutků a jejich právní kvalifikaci na jednotlivých pokutových blocích posoudil krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu umožňující použití zkrácených označení příslušných ustanovení zákona či zkrácených popisů skutků, jsou-li dostatečně srozumitelné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, a ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 8/2013 – 27, či již zmiňované rozsudky ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 – 39, a ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20). Krajský soud vyhodnotil, že popis skutků je dostatečně konkrétní ve všech případech, čemuž přisvědčuje i Nejvyšší správní soud. Pokud jde o označení aplikovaných ustanovení zákona, lze ve zkratce odkázat např. na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2018, č. j. 10 As 141/2018 – 40, v němž zdejší soud aproboval použití takových zkrácených označení. Stěžovatel přitom nevyjádřil žádné konkrétní okolnosti zavádějící pochybnosti o jednoznačnosti či srozumitelnosti formulací použitých na předmětných pokutových blocích.

[20] Pokud jde o další tvrzené vady pokutových bloků, stěžovatel namítal především neurčité označení místa spáchání jednotlivých přestupků. Pokud však jde o vliv popisu místa přestupku na způsobilost pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že z ustálené judikatury nevyplývá požadavek na zcela přesné určení místa spáchání přestupku na pokutovém bloku, zvláště pokud v nyní posuzovaných případech pokutových bloků žádná pochybnost o tom, které přestupky byly spáchány a jaký počet bodů bylo třeba k nim přiřadit, ani v souvislosti s označením místa spáchání těchto přestupků nevystala.

[21] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vypořádal i s námitkou týkající se legitimního očekávání řidiče motorového vozidla, resp. zásady rovnosti při posuzování obdobných případů. Např. v již zmiňovaném rozsudku ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 202/2018 – 55, Nejvyšší správní soud dále odkázal na svůj rozsudek ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 – 57, v němž se uvádí:

pokračování

„Správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.“ Jak ovšem vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006 - 159, č. 2059/2010 Sb. NSS, správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna.

I kdyby Krajský úřad Moravskoslezského kraje skutečně v některých svých rozhodnutích ve věcech námitek proti záznamu bodů v registru řidičů v plném rozsahu přezkoumával zákonnost původních rozhodnutí o přestupcích, jak naznačuje stěžovatel, nejednalo by se o setrvalou správní praxi žalovaného a tedy způsobilou založit legitimní očekávání pro řízení vedené jiným krajským úřadem (...). Pokud by různé krajské úřady jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně, nevzniklo by stěžovateli žádné legitimní očekávání, neboť takové nevznikne z neustálené praxe. Dále pak (...) by stěžovatelem tvrzená praxe Krajského úřadu Moravskoslezského kraje byla v rozporu se zákonem, a tedy by se jí stěžovatel nemohl úspěšně dovolávat.

Navíc však ze žalobcem předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, nevyplyvá, že by tento úřad rozhodoval způsobem, který je prezentován v kasační stížnosti. Na str. 3 uvedeného rozhodnutí totiž Krajský úřad Moravskoslezského kraje uvádí, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů „[p]řezkumná činnost ... směřuje k posouzení zákonnosti provedení tohoto záznamu, tedy k posouzení, zda jednání, pro které byla přestupci pravomocně uložena sankce, je zařazeno do bodového hodnocení ... a jsou splněny podmínky pro záznam bodů v registru řidičů. Z tohoto pohledu by naopak bylo v rozporu se zákonem, pokud by se příslušný obecní úřad ... neřídil pravomocnými rozhodnutími resp. blokovými pokutami“. Z tohoto citátu se jednoznačně podává, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje ve své praxi postupuje zcela v souladu se zákonem, jak jej vykládá judikatura Nejvyššího správního soudu, a jak byl též aplikován v nyní projednávané věci žalovaným.“

[22] Tyto závěry lze vztáhnout rovněž na právě posuzovaný případ. Jakkoliv stěžovatel předložil na podporu svého názoru o nezpůsobilosti pokutových bloků jako podkladů pro zápis bodů do registru řidičů několik rozhodnutí různých správních orgánů, nelze mezi nimi vysledovat ustálenou správní praxi, která by zakládala legitimní očekávání stěžovatele, že bude rozhodnuto v jeho prospěch. Stěžovatel ani nekonkretizoval, které ze závěrů v těchto rozhodnutích uvedených měly jeho legitimní očekávání vyvolat, nad rámec skutečnosti, že se správní orgány v jím předložených rozhodnutích zabývaly způsobilostí jednotlivých pokutových bloků pro záznam bodů do registru řidičů, přičemž, jak správně poznamenal krajský soud, zcela obdobně postupovaly správní orgány i sám krajský soud v nyní posuzované věci. Pokud správní orgány došly při posuzování různých pokutových bloků k různým závěrům ohledně jejich způsobilosti pro záznam bodů, ještě bez dalšího neznámá, že jsou tato rozhodnutí ve vzájemném rozporu. Ke svému odvolání přitom stěžovatel přiložil mimo jiné právě rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, které již Nejvyšší správní soud hodnotil v uvedené citaci z rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017 – 57. Nejvyšší správní soud tedy ani této námitce stěžovatele nemohl přisvědčit.

IV.

Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady v tomto řízení nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. července 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu